వెలుగు

కాలువశ్రీ

తల పైకెత్తి ఆకాశం దిక్కు చూశాడు పోచయ్య ... అక్కడక్కడ మబ్బు తెరలు కమ్ముకొనున్నాయి. చల్లగా గాలి వీస్తుంది ... గాలికి మేఘాలు విడిపోతున్నాయి. మరి కొంత సేపట్లో ఆకాశం నిర్మలంగా తయారయింద ... 'ఇగ పరువలేదు. వానేం రాదు. మందెయ్యాలె' అనుకున్నాడు. గంపలో వున్న యూరియాను చిన్న గమాల్లోకి తోడాడు. గమాల చేతిలో పట్టుకొని పొలంలోకి దిగాడు ... రోగం తగిలి పొలమంతా ఎర్రగా వుంది ... 'ఈ మందేత్తె పొలం పచ్చగైతది ... దేవుడు మన్నిత్తె పుట్టెడన్ని వడ్లు మా రాత్తయి ...' తనలో తాననుకుంటూ పొలంలో తిరుగుతూ మందు చల్లుతున్నాడు ... గమాల్లోని మందయి పోగానే గంపలోని మందు మరింత తెచ్చి చల్లుతున్నాడు ... పొలం మోకాలు కింది వరకు దిగబడుతుంది ... బలవంతంగా కాలు పైకి లేపుతూ ఆయాసంగా అడుగులేస్తూ తన పని కానిస్తున్నాడు. సగం వరకు చల్లడం పూర్తయింది ... ఒడ్డుపై కూర్చున్నాడు పోచయ్య ... సాయంత్రం దాదాపు ఐదుగంటల టైమవుతుంది ... 'పొద్దు పోతంది ... జెప్పున మందేసి పోవాలె' అనుకుంటూ లేచి నిల్చున్నాడు. ఆకాశం దిక్కు చూశాడు. అంత వరకూ నిర్మలంగా వున్న ఆకాశంలో ఇపుడు మేఘాలు అటూ ఇటూ పరుగిడుతున్నాయి. కొంచెం జంకాడు పోచయ్య. 'వానత్తె మందంత నట్టమయితది ... ఏం జెయ్యాలె' అనుకుంటూ పైకే చూస్తున్నాడు. మళ్ళీ మేఘాలు విడిపోతున్నాయి. 'ఇగ వానేం రాదు ... అనుకొని గమాల్లోకి మందు తీసుకొని పొలంలోకి దిగాడు ... పొలమంతా తిరుగుతూ మందు చల్లడం పూర్తిచేశాడు ... ఒడ్డుకొచ్చి నిల్చున్నాడు ... తృప్తిగా పొలం దిక్కు చూశాడు .. ఆకాశం దిక్కు మళ్ళీ చూశాడు. ఆకాశం నిండా

నల్లని మేఘాలు ... కొంచెం వణికాడు పోచయ్య ... 'మబ్బు కమ్ముకత్తంది... వానచ్చేటట్టే వుంది ... ఏమయిద్దో ...' అనుకుంటూ కాలువలో కాళ్ళు చేతులు కడుక్కున్నాడు ... 'టప్' మని ఓ చినుకు మీద పడింది .. గబగబా పొలమంత తిరిగి ఓ మడిలో నీరు మరో మళ్ళోకి పోకుండా మన్ను వేసిన చోట్లలో మరింత మట్టేశాడు. చేతులు కడుక్కున్నాడు.

"టప్ టప్" అంటూ చినుకులు రాలడం ప్రారంభమయింది .. అకాశం దిక్కు చూసిన పోచయ్య ఇక వాన రావడం తప్పదని నిర్ధారించుకున్నాడు. "నీ యవ్వ ... వాన రాదనుకొని మ్మదేత్తి ... వాన రాకడ పానం బోకడెవ్వలకు తెలువది ... మందు దండగయినట్టే ...' తనలో తానే గొణుక్కున్నాడు.

"టప్ ... టప్ ... టప్ ..." చినుకులు రాల్తున్నాయి. గమాల గంపలో పడేశాడు. గొంగడి కోలాట మేసుకొని తలపై నుండి చేసుకున్నాడు. గంప తలపై పెట్టుకొని పొలాల ఒడ్ల పై నుండి నడుస్తున్నాడు ... "టప్ టప్... టప్ టప్ ..." చినుకులు పడటం ఎక్కువయింది. "మూడు గుంచాల మందు తొంభై రుపాయలు పెట్టి తెత్తి సావుకారియ్యనన్నా బతిలాడి తీసుకత్తి ... మందంత మంట్లె గలిసి పోతదిగ ...' అనుకున్నాడు. "ఛర్ ... ఛర్" మంటూ ఉరుము ... "ఛక్ ... ఛక్ ... " అని మెరుపు ... "అర్జెనా ... అర్జెనా ... అర్జెనా ..." మూడుసార్లు అన్నాడు పోచయ్య ... బురదగా వున్న ఒడ్ల పై నుండి కాళ్ళు జారుతున్నాయి. జారకుండా నిలదొక్కుకుంటూ మెల్ల మెల్లగా నడుస్తున్నాడు ... చినుకులుగా ప్రారంభమయిన వాన కురుస్తుండిప్పుడు ... 'ఎంత పాడు గడియల కోమటయినె దగ్గెర మంది దెచ్చిన్నో ... ఇదువరకే బాకున్ననని ఏడ్సుకుంటనే ఇచ్చిండు ... అటు పొలం లేసు డాల్సెంలేదు ... వాన మొదలయిపాయె ... ఒక్క రెండు మూడు గంటలాగినా కొంత మందన్న వరకి పట్టేది ... నసీవ పాడుగాను...' విచారిస్తూ నడుస్తున్నాడు పోచయ్య... ప్రక్కలకు చూశాడు ... పచ్చగా పొలాలు మరికొన్ని రోగాలు తగిలి ఎర్రబడున్నాయి ఆకులు మాడిపోయి వెలవెల బోతున్నాయి ... "యాల్లకు మందెయ్యకుంటె గట్లుంటయి పొలాలు ... మంచిగుండన్నని మందేత్తెనేమొ గట్ల మన్నుపాలు గావట్టె ... ఎన్న నుకుంటేంది ...? ఆ నారాయణమూ రైత్తు కోందేం గాదు ... అయినె ముందు మన మెంత బోళ్ళం ..." ఆలోచిస్తూ నడుస్తున్న పోచయ్య కాల్జారింది ... పొలంలో అడుగు పడింది ... కాలు పైకి తీసి ఒడ్డుపై నుండి నడుస్తున్నాడు ... "ఛర్ ... ఛర్ .. ఛర్ ... ఛర్" అంటూ పెద్ద ఉరుము ఎక్కడో పిడుగు పడ్డ ధ్వని ... "అర్జెనా ... అర్జెనా ... అర్జెనా ..." అని మూడుసార్లు గట్టిగా అన్నాడు.

'ఏం వానలో ఏమో ... ? అత్త యనుకున్నప్పుడు రావు ... రావనుకుంటత్తయి... ఓ సారోసారి ఆర్నద సొచ్చినా ఒక్క సినుకన్న వడది. ఒక్కొక్కసారేమో రోండ్లనే మునిగిపోయినట్టు పెద్ద పెద్ద ఆనలు వడుతయి. ఒక్క సినుక్కోసం, వెయ్యి కండ్లతో నెన్నిసార్లు ఎదురు సూల్లే ... సినుకు వడ్డ దంటెంత పొంగిపోలె ... ? అయుటి పూనిందంటె ఎద్దుకో నాగలి గట్టుకొని ఉరికురికి దున్నలే ... ?' తనలోతానే అనుకుంటున్నాడు పోచయ్య. వాన ... జోరెక్కువైంది. గొంగట్లోనుంచి నీళ్లు తారుతున్నాయి. గంప తలపై నుండి బోర్లించుకొని గమాల చేతిలో పట్టుకొని నడుస్తున్నాడు ... గొంగళి రెండంచులు కలిపి దగ్గరికి పట్టుకున్నాడు ... పొలాలు దాటి తోవలో కొచ్చాడు ... తోవనిండా బురద ... నీళ్లు ... రాళ్లు ... కంప ... నీళ్ళలో నుండి మెల్ల మెల్లగా నడుస్తున్నాడు. ముందు పశువులు నడుస్తున్నాయి. "ఔ ఔ" అంటూ వాటి వెనుక పశువులుగాచే పిల్లలు పరుగెడుతున్నారు. పిల్లలదిలించగానే తోకలు పైకెత్తి పరుగిడుతున్నాయి. వెనుక గబగబా నడుస్తూ మరో పశువుల మంద. ప్రక్కకు జరిగాడు పోచయ్య ... వాటి కాళ్ళ తొక్కిడిలో చిమ్మిన నీళ్లు అతనిపై పడుతున్నాయి. గొంగళి పూర్తిగా తడిచి ఒంటికంటుకుంటుంది. తలపైవున్న రుమాలు కూడా తడయింది. చల్లగా చలి ... దురదగా వుంటే తలనోసారి గోక్కున్నాడు. "వానా వానా వల్లప్పా ... చేతులు చాపూ బెల్లప్పా ..." పాడుతూ పరిగిడుతున్నారు పిల్లలు. వానలు కురవడం ఆలస్యమయితే కప్పల పెళ్ళిళ్లు చేయడం ... హరికథ అయ్యగారితో విరాటపర్వం కథ చెప్పించడం పోచయ్య కళ్ళముందు కదలాడుతున్నాయి. విరాటపర్వ కథలో అర్జునుడు విరాట రాజు గోవుల మలిపే ఘట్టం ... భీముడు కీచకున్ని చంపిన ఘట్టం ... పోచయ్యకు జ్ఞాపకమొచ్చాయి. "పుణ్యాత్ములు ... పాండవులేడుంటె ఆడ వానలు మస్తుగ పడతయిట ... మంచిగ పంటలు పండుతయిట ... కరువన్నదే ఉండదట ..." మనసులోనే వాళ్ళకు దండం బెట్టుకున్నాడు. 'అంబా' అని అంకె వేసి తోక పైకెత్తి కొమ్ముల్తో పుట్టను చిమ్ముతుంది కైలి కోడె. దాని కాపరి వచ్చి కట్టెతో కొట్టాడు. అది పొగరుగా వెనుకకు చూసి పరుగెడుతుంది.

'ఆసలేల్లె (అశ్లేషకార్తి) ముసలెడ్లు రంకెలేత్తయంటరు. పచ్చగడ్డి బాగ తింటన్నయి. ఉరుకులాడుతున్నయి కోళ్ళాగెలు ...' అనుకున్నాడు పోచయ్య. ఓ కాలువడ్డమొచ్చింది. అందులోకి దిగి నడుస్తున్నాడు. ఎడ్లమంద, బర్లమంద దాటిపోయింది. చిల్లర పశువు లొక్కొక్కటి వస్తున్నాయి. మామూలు సమయంలో జానెడు లోతుండే ఆ కాలువిప్పుడు మోకాళ్లుదాటి పారుతుంది. ఒకచేత్తో తలపైవున్న గంపను, మరో చేత్తో ధోతీని, గొంగన్ని పైకి మలిచి గమాలతో నడవడానికి సతమతమవుతున్నాడు.

"ఏంది తాత గీ వానలెటో పొయినవు ... ?" పదిహేనేల్ల పశువుల కుర్రాడు దగ్గరికొస్తూ అడిగాడు

"పొలానికి మందేత్తనని పొయిన. నేనచ్చినపుడు మొగులసలే లేదు. పొలంల మందు వడ్డంక కుండపోత గురువ వట్టె ..." అన్నాడు పోచయ్య.

ఆ వయసులో అంత దూరం నడుస్తూ పోవడం - వ్యవసాయప్పని చేయడం చూస్తున్న ఆ కుర్రాడికి పోచయ్యపై జాలి కలిగింది.

"మందు దండుగవుద్దేమొ తాత ... ? మనకి బాకి లేదనుకోవాలె పంట" వేదాంతిలా అన్నాడా కుర్రాడు.

"పొలాలోడ్లమీదికెళ్ళి నీళ్లు వారుతున్నయిగ దండుగ్గాకుంటేమ యిద్ది ... ? ఇగ సేసేదేముంది ... ?" అన్నాడు పోచయ్య.

ఆ కుర్రాడితో సమానంగా నడవడాని కాయాసపడుతున్నాడు పోచయ్య. అది గమనించాడా కుర్రాడు.

"నేం బోత తాత, మెల్లెగ రా." అని "ఔ ఔ" అంటూ పశువుల తోలుకొని వెళ్ళిపోయాడు.

పూర్తిగా తడిచిపోయిన పోచయ్య శరీరంలోనుండి సన్నగా వణు కొస్తుంది. పైనుండి ప్రవాహపు మోత జోరుగా వినబడుతుంది. వర్షం ధారా పాతంగా కురుస్తూనే వుంది. పోచయ్యలో ఎన్నో ఆలోచనలు ...

"నాయిన్న పోంగ నాలుగెకరాలు పంచిచ్చె. మంట్లె మన్నై దుబ్బల దుబ్బై బోర్లి ఎవుసాయం జేత్తి ... ఎవుసంలేముంది దుబ్బా ... ? కూలన్న గిట్టకపాయె. ఎంత కట్టమచ్చినా భూమి నమ్ముద్దనుకుంటి ... దాన్ని నిలుపు కుంటానికి గొడ్డోలె సాకిరి సేత్తి ... రాత్రి లేపాయె ... పగల్లేపాయె. అయినా గని ఇద్దరాడి పొల్లగండ్ల లగ్గాలకు ఓ ఎకరం పోనే పాయె. కొడుకెదిగచ్చిండు. ఇగ నాకు ధోక లేదనుకుంటి ... అనిగ్గూడ లగ్గం జేత్తి. సిన్నప్పుడాన్ని ఓళ్ళెపెట్టు కొని సాత్తి. కాకి గద్ద గొట్టకుంట కంటికి రెప్పోలె కాపాడుకుంటి. ఎదిగిన కొడుకు మీన ఆసెలు పెట్టుకొని బతికితి. నా కిట్టాలు గట్టెక్కుతయనుకుంటి .. కాని ఏమాయె ... ? నా రాత పాడుగాను, బట్టురాతడుక చ్చుకుంటి. నా కొడుకు ... నాకంటెత్తున్న కొడుకు నన్ను సటేల్లె ముంచిపాయె. కడుపుల పెట్టుకొని సాకిన కొడుకు మంట్లె గలసిపాయె. నా సేతులల్ల పెంచుకున్న కొడుకును దుబ్బపాల్జేత్తి. ఆ రాత్రి ... ఆ బట్టురాత్రి ... అద్దువరాత్రి పొయ్యి పొయ్యచ్చి పండుకున్న కొడుకును లేపకున్న మంచిగుండు. ఎడ్లకు మాతెయ్యన్నని నాకు గడ్డివాము గుంజ సాతగాదని కొడుకును లేపి తోల్తి... ఎడ్లకు మాతేసచ్చిన కొడుకు కాలుకేదో కుట్టినట్టనిపిచ్చిందే నాయిన్నా అన్నడు. దీపం ముట్టిచ్చి కాలు జూత్తి. చిన్న కాటుంది. పాము గుట్టిందని మొత్తుకుంటి... కొడుకు నోట్లెనుంచి నురుగులు రానే వట్టె... ముసల్ది లబడిబ మొత్తుకోవట్టె మందు రాయివెడ్తి ఏం గాపాయె. రాల్లు ముడేసి - - దగ్గరి కత్తనని మొక్కితి తగ్గకపాయె... మంత్రమేపిత్తి, నురుగులెక్కనే కావట్టె, అఖరుకు డాకటరునుగూడ పిలిపిచ్చి సూదీపిత్తి...తగ్గకపాయె ... నోట్లెనుంచి నురుగులు కుప్పలోలె ...రావట్టె "నాయిన్నా నేం చచ్చిపోతన్ననే" అని పానమిడిసె కొడుకు. సెట్టంత కొడుకును పోగొట్టుకొని ముసల్ది నేను ఒర్రొర్రి సత్తిమి, ఇద్దరం నాలె వడ్డిమి, ఆర్నెల్లదాక ఏందిన్నమో లేదో తెలువది. యాడాదాగి నంక కోడలు పోరి ఐదేండ్ల పొల్లగా డుండంగ గూడ ఇంకొగన్ని సేసుకునె..." పోచయ్య కళ్ళముందు కన్న కొడుకును తన స్వహస్తాలతో మట్టిలో కలిపిన దృశ్యాలు... కళ్ళవెంట కుంభ

వృష్టిని మించిన నీరు .. కడుపులో ఉరుమును మించిన కల్లోలం...

కొడుకును కోల్పోయి, ఐదేళ్ళెలా గడిపాడో తెలియదతనికి. "పాపిష్టి బతుకు బతుకవట్టి. నన్ను గొంచపొయ్యి బతికే పొల్లగాన్నుంచకపాయె బగవంతుడు. ఆ దేవునిగ్గూడ గురి మరియాదలేదు. కాల్లెకు పోయెటోన్నేమొ ఉంచుతడు. నాల్గుదినాలు బతికెటోన్నేమొ కొంచపోతడు. ఏం దేవుడో ఏందో? పాపపు ముండకొడుకుల నుంచవట్టె నా కొడుకు పుట్టి బుద్దెరిగినప్పట్నుంచి ఎవ్వల జోలి కన్న పొయిండా? తన పనేందో తనేందో! నన్ను బంగారమోలె సూసుకునె పని ఎక్కువ జెయ్యసియ్యకపాయె... మంచోల్లనే జెప్పున గొంచవోతడు దేవుడు. ఆళ్ళంటె ఎక్కో ప్రేముండదేమొ నాకు కొరివి పెడుతడనుకుంటె అన్నే బూడిదీ సెయ్య వల్సచ్చె నాకు..." తనలో తానే గొణుక్కున్నాడు పోచయ్య. కళ్ళవెంట కారే నీటిని తుడుచుకున్నాడు.

వర్షమింకా కురుస్తూనే వుంది. ఊళ్ళోకి ప్రవేశించాడు. చిమ్మ చీకటిగా వుంది. వణుకుతూ కాళ్ళీడ్చుకుంటూ ఇల్లు చేరుకున్నాడు. భర్తకొరకెదిరి చూస్తున్న పోచయ్య భార్య

"ఏంది గింతసేపాయె అడే పోతివి, మందు నాశిన మయినట్టేనా?" అంది.

"పొంగ మొగులన్నదే లేపాయె. గింత వానగొట్టవట్టె మనదృట్ట మెట్లుంటె గట్లయితది." అని గంప, గమాల అరుగుమీద పెట్టాడు పోచయ్య. గొంగడి తీశాడు. కోలాటం విప్పి జాడించాడు. చిలుక్కొక్కయ్య కారేశాడు రుమాలు, అంగీ తీసి పిండి అరుగుపైవున్న దండెం బొంగుపై ఆరేశాడు. ధోతి కూడా పిండి ఆరేశాడు. పొడి ధోతీ కట్టుకున్నాడు. రాత్రి కప్పుకోవడాని కుపయోగించే ధోతీ కట్టుకోవడం వల్ల రాత్రికేం గప్పుకోవాలె అనుకున్నాడు.

"పొయ్యిల అగ్గున్నాదె, సలివెడుతంది." వణుకుతూ అన్నాడు.

"ఇప్పుడే బువ్వదించిన సెగ మా వుంది రా" అని భర్తను లోపలికి తీసుకెళ్ళింది.

పొయ్యిముందు కూచొని అరికాళ్ళు, చేతులు పొయ్యి పైకి చాపాడు.

'అయ్ వెచ్చగుంది ..' అనుకుంటూ వేడయిన చేతుల్తో శరీరంపై రాచుకున్నాడు. వాన ఇంకా కురుస్తూనేవుంది. 'టన్ టన్' అంటూ చినుకులు గిన్నెలో పడ్డ చప్పుడు... వెనకకు తిరిగి చూశాడు. పైనుండి ఉరుస్తున్న నీరు క్రింద పెట్టిన గిన్నెలో బొట్లుబొట్లుగా పడుతుంది. "టప్" మంటూ ఓ చినుకు తలపై పడింది. కొంచెం పక్కకు జరిగాడు "టప్ టప్" ఉరుస్తుంది

"ఓ గంజు దెచ్చి గిక్కడ పెట్టు ఉరుత్తంది" అన్నాడు ప్రక్కనే కూర్చున్న భార్యతో.

"ఎన్ని ఔగల్లని గిన్నెలు పెట్టాలె? ఇల్లంత ఉరుసుడేనాయె? ఎండ కాలం ఇల్లు గప్పియ్యమంటె కప్పియ్యక పోతివి." అని ఓ కంచు తలె తీసుకొచ్చి పోచయ్య ప్రక్కన బెట్టిందతని భార్య.

"కప్పియ్యన్ననుకుంటిగని గూనపెంకకు, సుతారోనికి గలిసి ఇన్నూరుపాయలయిత యన్నమోలె పైసల్లెవ్వని ఊకుంటి. మల్ల ఆలోసించి కప్పిత్తామనెవారకు ఆనకాలమచ్చె... ఆనలు గొట్టనే వట్టె... ఎవుసప్పని తీరక పాయె... ఏం బతుకులోనే..." అన్నాడు పోచయ్య.

పొయ్యి చల్లారింది. ఇక లాభం లేదని లేచాడు. చినిగిన షోలాపూర్ ఛద్దరు కప్పుకున్నాడు. అరుగుమీది కొచ్చాడు. నులకమంచం వాల్చుకొని కూర్చున్నాడు

"మా తాత ముత్తాతలు ఎవుసం సేసుకుంటనే బతికిండ్రు ... మా నాయన్న గూడ మన్నుల మన్నయే బతికిండు. పుట్టి బుద్దెరిగి నప్పట్నుంచి నేం గూడ ఎద్దు ముడ్డి పొడుసుకుంటనే బతుకుతున్న ... ఒక్కడే కొడుకు నా వంశెం ఉద్దరిత్త దనుకుంటే నడు మంత్రాన వాయె... అరువయేండ్లయినా పని దప్పపాయె ... మట్టె గలసి పోయె దాక గిట్లనే బతుకుడయితది..." పోచయ్యకు జీవితమంతా గాడాంధకారంగా అగుపడుతుంది... బయటున్న చిమ్మ చీకటికీ తన జీవితానికేం తేడా కనబడటం లేదు... జీవితం గూర్చి ఆలోచిస్తున్న పోచయ్యకు పదేళ్ళ మనమడు జ్ఞాపక మొచ్చాడు. కొడుకు జ్ఞాపకార్థకంగా మిగిలిన ఆ పసివాడిపై అతనికి అంతులేని మమకారం.

"పొల్లగాడు పడుకున్నాడె...? కనవడుత లేదు." అన్నాడు భార్యతో.

"నువ్వు రాంగనే అడుగుదామనుకున్న మర్సి పొయిన. పొద్దు గూకినా నువ్వు రాకుంటే నేనద్దన్నా ఇనక చెత్తిరి పట్టుకొని నిన్ను తీసుకత్తనని ఉరికిండు."

"మంచిదానివే... గీ వానలెందుకు అవుతలికి పోనిచ్చినవ్... పసి పొల్ల గాడు." అని భార్యను కసిరాడు పోచయ్య.

"నే నద్దంటె ఇన్నడా? తాతందీసుకత్తనని చెత్తిరందుకొని దెంగో బిల్లనడు." అందామె.

పోచయ్య హృదయం ఆనందంతో ఉప్పొంగింది. తన కోసము పదేళ మనవడు పడే ఆరాటం అతన్ని కదిలించింది. అతని కళ్ళు చెమ్మగిల్లాయి. మాటి మాటికీ బజార్లోకి చూస్తూ మనుమని రాక కెదిరి చూస్తూన్నాడు. 'మనుమడు చదువుకోని పేరు కొస్తే...' అతన్లో ఎన్నో ఆలోచనలు. అలస్యమవుతున్న కొద్దీ అతన్లో ఆందోళన పెరుగుతుంది.

"జెప్పనత్తె మంచిగుడు పొల్లగాడు." అనుకొని "తీసుకనన్నత్త ఏడున్నడో" అని లేచి నిల్చున్నాడు పోచయ్య.

"ఆని కొరకు నువ్వు నీ కొరకాడు...మంచిగనే వుంది. కొద్దిగాగాడే అత్తడు." అందామె.

"మంచిదానివే ఈ వాన లెక్కడ తిరుగుతండో." అని గొంగళి కప్పుకొని అరుగు దిగబోయాడు. "ఛర్ ఛర్" మంటూ ఉరుము. "ఛక్ ఛక్" మని మెరుపు. ఆ మెరుపు వెలుతుర్లో బజార్లోనుంచి గొడుగు పట్టుకుని వస్తున్న మనవడు కనబడ్డాడు పోచయ్యకు. అతని కళ్ళలో వెలుగు గబగబా వచ్చి అరుగెక్కిన మనవన్ని ఆప్యాయంగా హృదయాని కత్తుకున్నాడు పోచయ్య.

□